

FREDERIKSSUNDS FJERNVARMFORBRUGERGRUPPE

15. maj 1979.

Det er ikke ubekendt, at der i Danmark findes en del defekte fjernvarmeanlæg, som ikke alene er belastende for de tilsluttede forbrugere, men også, i kraft af deres negative omtale, er en hindring for den kommende planlægning af landets fjernvarmeforsyning og de dermed forbundne tilslutningspligter.

Vi må erkende den kommende varmeforsyningslov som tiltrængt og nødvendig, men den planlagte udbygning af fjernvarmesystemerne bør ikke foretages før nærmere normer og regulativer om selve anlæggene er udarbejdet. De manglende normer og regulativer har været en medvirkende årsag til, at der overhovedet findes defekte anlæg. Som forbrugere tilsluttet et defekt fjernvarmeanlæg, men dog stadig med troen i behold, vil vi forsøge at samle ligestillede forbrugere og på deres vegne rette henvendelse til folketinget om økonomisk hjælp fra de »energisparende foranstaltninger« til udskiftning af nødvendige ledningsstrækninger.

Med venlig hilsen

Frederikssunds Fjernvarmeforbrugergruppe

Thomas Sørensen

Fjernvarme.

En god idé, som i nogle tilfælde er blevet mishandlet.

Danmark har i en menneskealder kendt til fjernvarmeanlæg. Allerede i tyverne begyndte man at udnytte overskudsvarmen fra elværker og affaldsforbrænding til boligopvarmning. Det var byerne Frederiksberg, Brønderslev, København, Varde, Esbjerg, Århus og Odense, som førte an i disse prisværdige initiativer.

I trediverne og fyrerne skete der ingen forøgelse af varmeværkernes antal. Først i slutningen af halvtredserne, da industrialiseringen for alvor tager fart, begyndte nye fjernvarmecentraler at skyde op rundt om i Danmarks byer. Men hvor de gamle centraler var baseret på udnyttelse af overskudsvarme, blev de nye centraler anlagt for udnyttelse af et andet rest- eller overskudsprodukt, nemlig den svære fuel olie.

Udviklingen tager fart.

I de første fem-seks år af de såkaldte glade tressere eksploderede udbygningen af de nye centraler uhæmmet. Enhver by med en smule respekt for sig selv byggede varmecentraler. Enten som rene kommunale værker eller som værker med kommunal lånegaranti.

I dette tidsrum opføres 267 nye centraler og 321 udvidelser foretages. I alt når Danmark op på 380 fjernvarmeselskaber med 460 varmecentraler. Det underjordiske ledningsnet opnår en samlet rørlængde på 32.000 km eller næsten jorden rundt. Anlægssummen repræsenterer en værdi af 11 mia kr.

Udbygningen gik så hurtigt og så uhæmmet, at ingen nåede at tænke sig om.

Ingen tænkte på at udarbejde normer og kvalitetskrav for det underjordiske ledningsnet.

Ingen interesserede sig for at udarbejde beregningsgrundlag for kundernes radiatoranlæg med tilhørende retningslinjer for fjernvarmevandets afkøling.

Ingen af de kompetente myndigheder greb effektivt ind for at sikre de kommende forbrugere.

Ingen kunne forestille sig en oliekrise.

Indenrigsministerens rolle i handlingsforløbet.

Udover enkelte krav fra Arbejdstilsynet vedrørende rørenes kvalitet og trykprøvning, skete der reelt kun det, at indenrigsministeriet i januar 1962 udsendte en skrivelse til samtlige amtmænd vedrørende etablering af fjernvarmecentraler. Indholdet af denne skrivelse går næsten ensidigt på sikring af de kommunale økonomiske forpligtelser medens der nærmest kun i en bisætning oplyses, at ministeriet havde knyttet en teknisk konsulent til sig, hos hvem man kunne indhente udtalelser om fjernvarmeproblemer, såfremt en kommunalbestyrelse ønskede en efterprøvelse af et sådant projekt. Imidlertid skylder vi at oplyse, at det eneste forsøg, der blev gjort for at sikre forbrugernes interesser, var ministeriets henstilling til kommunerne om at antage en tilsynsførende til kontrol af ledningsarbejdet. Beklageligvis tog al for mange kommuner alt for let på denne henstilling. Ministeriets begrundelse var ellers særdeles